

www.katriendeblauwer.com

Katrien De Blauwer wordt vertegenwoordigd via haar Parijse galerie Les Filles du Calvaire (www.fillesducalvaire.com) en in Antwerpen via Gallery FIFTY ONE (www.gallery51.com).

zich in het feit dat ze hier veel mee bezig is. Een rugblessure enkele jaren geleden bracht haar in aanraking met yoga. Sindsdien kan ze niet meer zonder. Dagelijks besteedt ze gemiddeld 2 uur aan sporten en yoga volgens een strikt plan. Op dat moment ligt alle focus op haar lichaam en kan ze de gedachte-stroom in haar hoofd voor even stilzetten.

Nieuwe basis

2020 had voor De Blauwer een topjaar moeten worden met exposities in Parijs, Arles, Boston en Los Angeles. Maar, alles werd geannuleerd. Desondanks was het een uiterst creatieve periode met onder andere de realisatie van de indringende nieuwe serie *Les soirées d'Albertine* over isolatie en verlangen, over zich gevangen voelen in je eigen huis. Precies zoals ze zich voelde tijdens de eerste lockdown. En toch ziet De Blauwer ook de positieve kanten van deze tijd. 'Ik heb mensen zien veranderen omdat ze hun rust terugvonden. Het gezin kwam weer aan bod. Die basis is heel belangrijk: uiteindelijk gaat het in het leven om de essentiële en simpele dingen.' 🧘

afmaakte, ontwikkelde ze haar talent voor het scheppen van sferen en *moodboards*. Lang hield ze haar ideeën bij in notitieboekjes, die ze het liefst voor iedereen verborgen hield. Toen ze deze boekjes gaandeweg aan kennissen en vrienden liet zien, 'ontplofte' het in haar gezicht. Van het een kwam het ander. Ze werd opgepikt door een uitgever en kreeg uitnodigingen om boeken en tentoonstellingen te maken, waarin ze iedere keer een ander facet van haar innerlijke wereld verkent.

Intuïtief proces

De foto's waartoe ze zich aangetrokken voelt, gaat ze impulsief te lijf met schaar en lijm. Vervolgens combineert ze de knipsels op gevoel. Het is een vrij intuïtief proces waarin ze haar emoties de vrije hand geeft. Ik zie details van handen, borsten, benen, een opgetrokken rok met daaronder een witte gaatjespanty, fragmenten van haren, suggesties van gezichten, een enkele man. De series dragen toepasselijke titels als *Dirty Scenes*, *Intimate Abstract*, *Love Me Tender*. Doordat de knipsels afkomstig zijn uit tijdschriften uit de jaren 1920-1960 creëert De Blauwer hiermee een sfeer uit vervlogen tijden.

Verhaal van de kijker

'Als je goed kijkt, zie je altijd dezelfde thema's terug: lange, zwarte haren, elegante kleding, weinig mannen – hoewel ik erg van ze houd –, naakten, landschappen en stillevenen. Maar, het is complexer dan je misschien denkt.' De Blauwer vervolgt: 'Mijn werk wordt vaak als poëtisch bestempeld, maar voor mij zit er ook veel angst in, verlangen, troost, liefde. Tegelijkertijd wil ik ruimte geven aan de kijker, met andere woorden, de ontvanger moet vrij zijn. Hierdoor is het ook het verhaal van de kijker. Als anderen er troost in vinden, ben ik al een gelukkig mens.'

Elke dag yoga

Haar fascinatie voor het lichaam (het liefst was ze danseres geweest) vertaalt

Vanwege de coronabeperkingen treffen we elkaar online op een woensdagavond in december. Onze gedeelde Vlaamse roots doen het ijs snel breken. We hebben het over haar drijfveren, het belang van kunst, juist in deze barre tijden, hoezeer corona dit jaar compleet op zijn kop zette, maar ook hoe yoga en sporten weer voor balans kunnen zorgen.

Zoektocht naar het vrouwelijke

Om haar grote fascinatie voor het vrouwelijke lichaam te doorgronden, moeten we terug naar haar jeugd. Omdat haar moeder niet voor haar kon zorgen, woonde ze bij haar grootmoeder. Die voedde haar op als de jongen die ze zelf ooit had verloren. Het werk van De Blauwer wordt daarom mede gevoed door een persoonlijke en moeizame zoektocht om het vrouwelijke in haarzelf terug te vinden. 'Stuk voor stuk geef ik in mijn werk prijs wat er is gebeurd.' De serie (en het bijbehorende boek) *When I Was a Boy* gaat hier specifiek over.

Notitieboekjes

Ze begon met een studie schilderen, maar wilde niet de academische weg opgaan. Tijdens een modestudie, die ze niet

When I Was a Boy 39, 2016

When I Was a Boy 47, 2017

Katrien De Blauwer Fotograaf zonder camera

De Vlaamse Katrien De Blauwer (1969) noemt zichzelf een fotograaf zonder camera. Al 20 jaar lang maakt ze fotomontages die ze intuïtief opbouwt met knipsels uit oude geïllustreerde tijdschriften. Hiermee creëert ze een compleet eigen wereld die zich als een stilstaande film aan de kijker voltrekt. Centraal in haar werk staat haar grote fascinatie voor het vrouwelijke lichaam.

Tekst **Heidi Vandamme** | Portretfoto **Millie Grace Horton**